

пжтваше къмъ родното си село по стръмната пжтека край „света Богородица“.

Отъ тѣзи ни детски преживѣвания, въ които се възпитавахъ вече нѣколко поколѣния, изтекоха десетилѣтия, половина вѣкъ. Имахме, значи, достатъчно време да преценимъ великия подвигъ на нашитѣ срѣдногорци, за който се написаха най-хубавитѣ български съчинения — „Подъ игото“ отъ Иванъ Вазовъ и „Кървава пѣсенъ“ отъ Пенчо Славейковъ.

И досега, когато се унеса въ детскитѣ си спомени за ранитѣ чествувания на този великъ подвигъ, предъ менъ се откроява най-ярко приказниятъ образъ на отдавна починалия народенъ герой, попъ Груйо: яхналъ сприхаво дребно конче, съ развѣто расо, съ кръстъ на калимявка, съ пушка презъ рамо и чифте пищовъ въ жилеста ржка. И сякашъ дочувамъ далечно ехо на неговитѣ гърмежи, които отекватъ въ моята душа като химнъ на свободата.

*

Оборище е около частъ и половина западно отъ Панагюрище и на половинъ частъ северно отъ пжтя за селата Мечка и Петричъ. Потайно мѣсто за потайнитѣ цели на съзаклетницитѣ отъ *Четвъртия революционенъ окръгъ*. Закрито кжтче до единъ отъ потоцитѣ на рѣчквата Люлековица. Нарича се *Оборище*, защото нѣкога си — казватъ старитѣ хора — при кържалийскитѣ размирици, поради своята естествена заграденостъ, мѣстнитѣ планинци криели тамъ добитѣка си.

Доскоро това свидно кжтче бѣ запазено въ неговия първобитенъ видъ: малка, околчеста полянка съ малкъка каменъ кръстъ. Сега на нея е издигнатъ възпоменателенъ паметникъ, отъ което китната полянка е доста пострадала. На праздника се държи обичайна сказка, отъ която слушательтъ научава цѣлата история, на Срѣдногорското въстание. История, колкото кжса толкова и поучителна за младитѣ поколѣния.